

El 10 de desembre de 1948, al palau Chaillot de París, va tenir lloc l'aprovació de la Declaració Universal de Drets Humans. És un document poc llegit, escassament difós i sens dubte amb prou feines, meditat i reflexionat. Entre les recomanacions que van acompanyar a la seva aprovació figurava amb especial èmfasi el que es llegís a totes les escoles i centres d'ensenyament del món sencer.

Vostès ho han vist alguna vegada, a qualsevol escola del nostre país?

Després de l'ampliació de 1966, en l'actualitat són pràcticament tots els estats que s'han obligat a desenvolupar-los i fins i tot incorporar-los en els seus texts constitucionals. Van entrar en vigor en el Regne d'Espanya el 27 de juliol de 1977.

Els DDHH són víctimes del foc creuat de dues lectures que es fan dels mateixos: la que es limita a declamar, més que aplicar i reclamar els continguts polítics i de llibertats, i la que considera amb notòria ofuscació que l'esmentada Declaració és una iniciativa burgesa i, per tant, rebutjable des de l'esquerra autèntica. Uns la mutilen a l'hora de comentar-la i els altres no han reparat encara en la seva capacitat potencial per produir processos de canvi social.

Avui en dia cal deixar en un costat les ideologies i tenir clar que l'únic camí possible per canviar el món són els drets humans.

Segons el nostre parer, els drets humans estan en crisi, encara que ningú no se'ls creu, ja que existeix un pensament conservador que, en parlar dels drets humans, es refereix al dret de llibertat d'expressió o al de fundar un partit polític, però volem recordar que "a partir del dret 22 hi ha altres" que "a ningú li interessin", com el dret al treball, la igualtat o la seguretat social.

Tots sabem perfectament que un document, text o programa són papers molls si es manca d'una força democràtica i mobilitzada permanentment que ho faci complir i el compleixi. I d'això es tracta. Quines són les característiques de la Declaració i els continguts del Preàmbul junt amb els 30 articles que la componen? Repararem només en aquells que en aquesta hora de crisi de sobreproducció del capitalisme fan referència als problemes que estan patint de manera lacerant els treballadors i assalariats en general.

Des del dret al treball de tota persona fins al de les vacances periòdiques pagades, passant pel d'una remuneració equitativa, el d'igual salari pel mateix treball, el de protecció social i el de la protecció contra la desocupació, la Declaració és avui, en aquest moment, la confirmació de la seva oportunitat, actualitat i necessitat.

I a més, hi ha algú que s'oposi obertament a aquests drets?

El que aquesta Declaració tingui un suport pràcticament planetari la converteix en un text que consagra la ciutadania universal. Per això quan a l'article 28 es diu que tota persona té dret que s'estableixi un ordre social i internacional en el qual els drets i llibertats proclamats en aquesta Declaració es facin plenament efectius, s'està establint el fonament de la jurisdicció universal; una cosa que al desordre jurídic, nacional i mundial, li posa dels nervis. El consens universal entorn dels DDHH -encara que sigui purament retòric - els dota d'una legitimitat que genera autoritat moral.

Tot fet revolucionari no és necessàriament un esdeveniment que de manera aparent i sobtadament canviï el poder polític, sinó més bé tota aquella acció, proposta o aliança programàtica que té la virtut de desencadenar processos de divisió i descomposició del sistema vigent en cada moment, i de manera simultània anar creant la nova societat amb els seus nous valors. La revolució és també i fonamentalment el canvi personal i social cap a l'home nou; es va denominar com a societat paral·lela.

Creuen els aquí presents que el sistema capitalista -i en aquesta precisa conjuntura a més - pot assumir un ordre econòmic i social en el qual l'atur estigui eradicat i la ciutadania mundial tingui assegurats els continguts de la Declaració de DDHH?

La resposta és rotunda: el capitalisme, en les seves encarnacions variades i múltiples, és totalment incompatible amb els DDHH, els socials i també els polítics.

Si l'objectiu universal és la consecució dels continguts de la Declaració, s'infereix una cosa que trastoca la filosofia a l'ús: l'economia -i en concret aquella que se sustenta al mercat capitalista, la competitivitat i el creixement sostingut - deixa de ser una ciència finalista en si mateixa i passa a ser una ciència instrumental al servei d'un ordre planetari socialment just, ecològicament concebut i políticament democràtic en el sentit més radical del terme.

Hem de tenir present que la nostra utopia és una cosmovisió, una pulsio que ens impulsa a buscar amb d'altres i d'altres un món sense explotació, sense alienació i de plena centralitat humana. No serien els DDHH aquesta plataforma en la qual podem trobar-nos? No seria també matèria d'aliança la incorporació a la solemne Declaració dels Drets Mediambientals? No seria oportú també en aquesta conjunció internacional fer que l'ONU se situï en la seva concepció, organització i funcionament a l'altura de la Carta que va originar?

No seria aquesta la matèria d'un nou internacionalisme?

Que tinguem fortes conviccions no serveix si aquestes no s'expliciten mitjançant l'exemple en la quotidianitat i l'exercici polític d'induir -des del particular, concret i assequible a tots i totes - la creació de força solidària, organitzada i majoritària capaç de dirigir la marxa cap a un món nou.

Posem el primer petit grà de sorra d'aquesta gran muntanya?

Doncs adheriu-vos a la nostre campanya de recollida de signatures per demanar al Regne de Espanya que inclogui en tots els passaports els 30 drets de la Declaració Universal dels DDHH.

Endavant!!!

Imatges per a la Solidaritat